

Пороченъ человекъ е самъ кривъ, що е вѣденъ, що е болешливъ, що е неспокоенъ, и що е себе до отчаяніе довелъ. Кой може за това нещо да двоуми? А исто тѣй правиченъ человекъ може да дойде до право и постоянно задоволеніе, сирѣчь, онъ може самъ себе да сѣтвори такова щастіе, кое-то никаква человекъческа сила неможе да му отме.

Но человекъ е вреденъ и повечи нещо да стори, а камо ли само това. Той може, съ ръководство-то на свое-то благородно чувство, не само свое-то сърдце съ постоянно благополучіе да загради; но може, на-поенъ съ премудрость Іисусовѣ, и това вѣнкашно светско състоаніе да поправи, па и да съ въздигне надъ своѣ-тъ сѣдвинѣ, макаръ ако бы она и совѣмъ жалостна была. То е онаѣ висина, до коѣ-то може человекъ тука на земѣ-тъ да съ възкачи. На тѣхъ точкѣ стои той възвышенъ надъ сички-те земны, случаи, и могѣлъ бы да рече человекъ, чи излазатъ изъ него зрацы на божественно-то съвършенство. Нека вѣе вихрушка колко-то може силно, — тей съ неплаши отъ нейно-то вѣснито, — защо нити може да го потрясе, нити да го стигне.

А да ли може человекъ да направи това? Кой ще да му помогне, кой ли ще да му позаими такавъ душевнѣ снагѣ? Да ли тѣа светска мъдрость? Дали наша-та обычна прозорливость, коя е съ наше-то длъговременно искусство добыта? Аха! не тѣ, не, но едно-то едино благочестіе. Само една-та божественна истина може да го възкачи до тѣхъ точкѣ, ако го другоаче нейны-те зрацы презъ средъ проникватъ. Той трѣбува за оноа да размышлава; кое-то го учи Іисусъ Христосъ. Той трѣбува да е